

Silenci

«El document de l'ONU exigeix la llibertat immediata dels presos, i que s'articuli una sortida política, dialogada, amb mediació internacional, a l'actual conflicte polític»

Un despropòsit més del judici del procés. Així ha acabat la sessió d'exhibició dels vídeos. Aquesta realitat fragmentada, captada per tantes càmeres, difosa arreu del món, i que ha costat de veure a la sala del Suprem on es demanen aquest disbarat d'anys, penes superiors a les d'un homicidi. Imatges de la violència policial, que quan les exhibien les acusacions es quedaven i fixaven en les "muralles humanes" que miraven d'evitar el segrest de les urnes i material de votació de l'1-O, i que quan exhibien les defenses arribaven fins al cop de porra, el cop de puny, la puntada policial, que obria caps i feria sentiments.

El més impactat d'aquests dos dies ha estat, amb tot, el silenci. El president del tribunal, el jutge Marchena, que va fer que no se sentís l'àudio cada vegada que les imatges eren d'una notícia o reportatge televisiu, perquè les valoracions dels que hi parlen, no interferissin en les impressions dels que han de jutjar.

Veure aquestes situacions, que tret d'alguna imatge inèdita de Jordi Sànchez intentant negociar i mitjançar amb els responsables del dispositiu policial del 20-S a l'interior del departament d'Economia, sense so, veure una cascada de cops de porra, una violència que arrenca cossos i fa volar persones com si fossin sacs, tractats com a bèsties de càrrega (que diria Pedrolo) oferia tota una altra dimensió. Aquesta violència il·lustrada que diria el poeta i activista italià mort recentment, Nanni Balestrini, aquesta violència institucional, la que exerceix la policia, i que ensordia la sala des del seu silenci.

Esparvera aquest silenci. Curiosament "Silenci", és el nom de la campanya dels pacifistes tarragonins que es manifesten de manera sistemàtica demanant la llibertat dels presos polítics i exiliats. Ho fan també a les portes del Suprem, a Madrid, on ja han estat agredits més d'un cop, i això que són a escassos metres dels agents policials que fan custòdia de l'edifici del tribunal.

Hi ha una simbiosi del carrer de l'"a por ellos" i aquests policies. Aquest crit que es va sentir en imatges d'un autobús que duia els agents fins a Catalunya el 2017. I aquest "a por ellos" el recull la fiscalia, i l'advocacia de l'Estat i Vox que es ratifiquen en les seves conclusions i peticions de penes. Els vídeos no els han alterat, només es fixen en què sobretot, si se'ls condemna com volen, amb les penes que van de 25 a 7 anys, no es puguin beneficiar del 3r grau fins a haver complert mitja condemna. Sobretot!

Aquest silenci el va trencar ONU, amb l'informe del Grup de Treball contra les Detencions Arbitràries, i que va presentar l'advocat Ben Emmerson, que l'assenyala com la darrera oportunitat pel govern espanyol, ara de Pedro Sánchez, si no vol que Espanya acabi com un estat pària dins la Unió Europea. Un document que exigeix la llibertat immediata dels presos, i que s'articuli una sortida política, dialogada, amb mediació internacional, a l'actual conflicte polític.

Aquest silenci l'ha trencat l'ONU, fins quan ignoraran el seu clam?